

Paaseieren en pindanootjes

Het voelde elke keer weer als een wonder. Niet dat ik naast hem wakker werd, dat was inmiddels zo warm en vertrouwd dat het leek alsof het altijd zo was geweest. Het was zijn grijsblauwe huid en hoe die zich spande om zijn massieve spieren. Het waren de schitterende vleermuisvleugels, die hij 's nachts soms zo strak om zichzelf en mij heen vouwde, dat het voelde alsof ik een veilige cocon zat en de volgende ochtend wakker zou worden als een vlinder.

Een jaar geleden had ik de aarde achter me gelaten om in het magische Ayra te gaan wonen. Bij Daigho, die half mens, half Guhlrid was. En bij zijn moeder Bryana en Kell. Kell had een gigantisch huis gebouwd, waar we allemaal in konden wonen. Ach ja, die Kell. De tovenaars die mijn beste vriend was geworden op de aarde en zulke wonderbaarlijke dingen kon. We hadden heel wat meegemaakt samen. Niet alles even fijn.

Maar laat ik het over vrolijkere dingen hebben. Zoals het feit dat er een kindje in mijn buik groeit. Dat heeft Kell me laten weten toen ik al een paar dagen last van vreselijke misselijkheid had. Hij legde zijn handen op mijn buik en grijnsde toen breed. Het duurde even voor het besef tot me doordrong. Een kind. Zou hij of zij er net zo uitzien als Daigho?

Ik had het hem nog niet eens verteld. Dat wilde ik op een heel speciale manier doen. Nu hij weer hier bij ons in Wolfspas was en pas over een week weer terug naar het domein van de Gulrid in de Rode Bergen zou gaan, had ik de ideale gelegenheid om dit moment heel bijzonder te maken.

‘Wat een schitterend idee, Fay!’ vond Kell toen ik hem die middag vertelde wat ik voor een plan had. Vervolgens keek hij echter zeer bedenkelijk. ‘Maar... ik denk niet dat Daigho ooit van Pasen heeft gehoord. In die periode dat hij bij ons op de aarde was, was het zomer, bijna herfst. Hij heeft dat dus helemaal niet meegemaakt.’

‘Dat is eigenlijk nog mooier,’ zei ik. ‘Dan weet hij helemaal niet wat hem te wachten staat!’ Er rolde een giechel over mijn lippen. Die paste

waarschijnlijk niet echt bij een zwangere volwassen vrouw, maar het kon me even niet schelen. Ik kon me nu al Daigho's gezicht voorstellen als hij al die gekleurde eieren straks zag.

'Hoe wil je het aanpakken?' Kells gezicht was nog steeds één en al grijns. 'Vertel me alles en ik help je met alle plezier waar ik kan.'

'Kun jij je mond wel houden dan?' vroeg ik, terwijl ik streng naar hem probeerde te kijken. Wat hopeloos mislukte met al die dartelende bosfeeën in mijn buik.

Kells gezicht werd wat serieuzer en hij plaatste zijn rechterhand over zijn hartstreek terwijl hij me verzekerde: 'Erewoord!'

***

De voorbereidingen verliepen voorspoedig. Ik had Bryana geïnstrueerd om Daigho mee te nemen, bij vrienden in Virmah op bezoek of wat dan ook. Uiteraard had ik haar kort ingefluisterd wat de bedoeling was. Misschien was dat op dat moment niet mijn meest briljante actie ooit geweest, aangezien ze me het eerste halfuur bijna fijn knuffelde van pure vreugde en weigerde me los te laten, maar goed, uiteindelijk ging ze op pad, vastberaden om mijn verrassing te laten slagen.

Het verven van de eieren bezorgde me een hele gezellige middag met Kell, hoewel die eerst een beetje mopperde om het feit dat hij ze niet met magie mocht beschilderen van me. Toegegeven, dat zou een stuk sneller gegaan zijn en had wellicht mooiere resultaten opgeleverd, maar ik wilde dit zelf doen. Ik liet hem wel de eieren betoveren die hol van binnen moesten zijn, want daar zouden aanwijzingen in zitten die Daigho uiteindelijk naar de plek moesten brengen waar de laatste aanwijzing zich bevond: degene die hem zou vertellen dat hij vader werd.

Kell wist uiteindelijk toch nog de boel mega te overdrijven door een gedeelte van de normale eieren die we geveerd hadden met magie in het bos te verstoppen. Hij riep daarmee de furie van enkele bosfeeën over zich heen, die bijna zo'n ei op hun tere hoofdje hadden gekregen. Pas toen hij ze had uitgelegd wat de bedoeling was, kalmeerden de drie

dames een beetje. Ook dat vond ik nog steeds iets wonderbaarlijks. Op de aarde had ik ze vaak getekend, terwijl ik er nog geen enkel benul van had dat ze hier op Ayra echt bestonden. Ik had ondervonden dat het lastig was vriendschap met ze te sluiten. Eigenlijk net zoals toen met de Schalk Prit, het maanwezentje dat soms als witte salamander, maar meestal als blauwwit lichtje door het leven ging en zelden van Kells zijde week. Behalve dan als Daigho er was, want daar was ze zo mogelijk nog gekker op. Mijn “relatie” met haar was mettertijd een heel stuk verbeterd en ze had me ook geholpen met de kennismaking met de bosfeeën. Maar harstvriendinnen zouden we nooit worden. Ik vermoed dat het er toch mee te maken heeft dat ik met Daigho getrouwd ben.

***

Het was altijd alsof ik door middel van een onzichtbaar koord met Daigho verbonden was. Ik kon het meestal zeker vijf minuten van te voren aanvoelen als hij in aantocht was. Ik denk niet dat het iets met magie te maken heeft, want daar bezit ik geen enkel vleugje van. Daigho daarentegen heeft bovennatuurlijke zintuigen. Hij hada Kell en mij op de aarde zelfs al aan kunnen voelen toen hij nog zijn menselijke gestalte had.

Het duurde na die aangename prikkel achter mijn navel nu langer dan normaal voordat Daigho daadwerkelijk in het zicht kwam. Ik snapte ook meteen waarom, want Bryana had hem blijkbaar zo ver gekregen te voet te gaan, terwijl hij haar gemakkelijk al vliegend in zijn armen had kunnen dragen.

‘Alles klaar?’ siste ik nog snel naar Kell.

Hij knikte met een knipoo.

Prit verscheen in al haar lichtgevende pracht naast zijn hoofd en zoemde iets wat ik blijkbaar niet mocht verstaan. Ze vond het vast allemaal veel te overdreven wat we hadden gedaan. Kell negeerde haar, maar rolde even met zijn ogen naar me, wat mijn vermoeden bevestigde.

‘Wat is klaar?’ was het eerste wat Daigho vroeg toen ik mijn armen om zijn hals slingerde en een kus op zijn leerachtig aanvoelende wang drukte.

Ik had het net over die bovennatuurlijke zintuigen, hè?

‘Niets voor nieuwsgierige Aagjes,’ antwoordde ik, waarna ik ook nog een kus op zijn lippen drukte.

‘Jongen, ik moet eens met jou praten,’ zei Kell, terwijl hij een arm om Daigho’s schouders probeerde te slaan. Ten eerste was Daigho misschien wel twee koppen groter dan de tovenaar, ten tweede waren zijn schouders zo breed, dat Kells vingertoppen net de tegenoverliggende schouder raakte. Hij liet het maar bij een gemoedelijk klopje op zijn rug.

Ik kreeg de twinkelde ogen van Bryana in het vizier en onderdrukte een glimlach. ‘Heb jij al eens van Pasen gehoord?’ vroeg ik aan mijn echtgenoot.

‘Nee, wat zijn dat?’

‘Het is een feestdag op de aarde,’ legde ik uit. ‘Kell zal je er even haarfijn alles over vertellen. Daarna kom je terug naar buiten.’

Een van Daigho’s donkere wenkbrauwen ging omhoog. ‘En dan?’

Ik probeerde zo nonchalant mogelijk mijn schouders op te halen. ‘Gaan we ons eigen feestje bouwen.’

De wenkbrauwen weefden zich nu samen tot één grote frons, maar hij liet zich door Kell mee het huis in tronen. Bryana bleef achter om me met de laatste loodjes te helpen. Ik moest namelijk nog een paar eieren verdelen op en rond het pad dat naar het bos leidde, sommige zichtbaar, andere half verscholen. We zorgden er allebei voor dat we niets zeiden, ook niet fluisterden, bang dat Daigho iets op zou vangen.

En toen kwam eindelijk het moment dat hij weer naar buiten kwam, samen met Kell.

‘Het lijkt bijna of jullie daar op de aarde toch een vorm van magie hebben,’ merkte hij op terwijl hij naast me kwam staan. ‘Een rotsblok dat zomaar voor de ingang van een grot is weggeschoven en een man die uit de dood is opgestaan.’ Hij schudde bedenkelijk het hoofd.

‘Ik hoop dat je hem ook over de gekleurde eieren hebt verteld, Kell,’ zei ik.

‘Ja, dat vind ik al helemaal een rare traditie,’ zei Daigho. ‘Eieren verven en dan verst...’ Op dat moment viel zijn blik op het pad. Op het blauwe ei met gele stippen dat ik daar naast een kei had neergelegd.

Ik glimlachte nu voluit, voorpret spetterend als vuurwerk in mijn maag. ‘Het leek me leuk als jij ook eens ervaart wat Pasen is.’

Daigho’s mond viel open, waardoor zijn wat grotere hoektanden zichtbaar werden. Vervolgens glimlachte hij ook zo breed als zijn tanden het toelieten. Hij draaide me drie keer in de rondte van puur plezier. Jemig, als hij nu al zo blij was...

Het was het begin van een leuke zoektocht naar alle eieren die we hadden verstopt. Het verwarmde mijn hart, vooral als ik eraan dacht dat we dit over een paar jaar met onze zoon of dochter konden doen. We vonden lang niet alle eieren terug, niet alleen doordat de bosfeeën ondeugend waren geweest en sommige op onvindbare plaatsen hadden verstopt, maar ook doordat Kell zich van enkele niet meer kon herinneren waar ze lagen. Echt, hè...

Slim als Daigho was, vond hij de aanwijzingen en wist die ook te volgen. Totdat we uiteindelijk bij het grote, uit gips gegoten ei kwamen, diep in het bos. Ik had het tussen de varens verstopt, maar de felle kleuren ervan vielen erg op: de ene kant roze en de andere kant blauw.

‘Dat kennen we hier ook niet echt, jongen,’ sprak Kell achter ons. ‘De betekenis van die kleuren.’

‘Maak het open,’ drong ik aan, terwijl ik de spanning nu echt niet meer kon verdragen.

Dankzij de handige sluitclip die Kell erop had gemaakt, kon Daigho het ei zelfs met zijn grote klauwen gemakkelijk openmaken. In het ei zat een echo van het kindje in mijn buik. Niet de standaardfoto die je op de aarde krijgt. O nee, Kell had er iets heel bijzonders mee gedaan. Het was een opname met beeld en geluid, die begon te spelen op het moment dat Daigho het ei opende. Het leek een beetje op een hologram uit een

sf-film. Maar dat was nog niet alles. De pinda die nu in mijn buik groeide, leek nog niet op een baby, dus Kell had de opname zodanig gemanipuleerd dat we het kindje voor onze ogen zagen groeien, totdat het al bijna klaar leek om te worden geboren. Hoewel ik de opname zelf al had gezien, kreeg ik er opnieuw tranen in mijn ogen van.

Toen de opname was afgelopen en onze baby weer een pinda was, draaide Daigho langzaam zijn hoofd naar me toe. Vervolgens viel zijn blik op mijn buik die nog niet echt een buik was. Hij glimlachte en zei: 'Ik vroeg me al af wanneer je het me ging vertellen.'

'Natuurlijk,' zuchtte Kell.

Daigho nam me in zijn armen, omhelsde me en kustte me alsof er niemand anders bij stond.

'Vrolijk Pasen,' zei ik schaapachtig.

